

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022



Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Natuurbescherming	6
Waterwet	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	8
Bijstand	9
Sociale zekerheid overig	9
Bestuursrecht overig	10
Wet open overheid	10
Vreemdelingenrecht	11
Inreisverbod	11
MVV	14
Asiel	14
Opvang	16
Toezicht en vrijheidsontneming	16
Vreemdelingenbewaring	17

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 998

ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3757](#)

dagelijks bestuur van het Waterschap Limburg.

Awb 1:2 lid 1

Waterwet

PROCESBELANG. Het procesbelang is het belang dat een appellant heeft bij de uitkomst van een door hem ingestelde hoger beroepsprocedure. De vraag of sprake is van procesbelang dient te worden beantwoord naar de stand van zaken op het moment waarop het hoger beroep wordt beoordeeld.

BELANGHEBBENDE. WATERWET. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 15 juli 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1671](#)) waarin wordt overwogen dat belanghebbendheid bij besluiten krachtens de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht in beginsel wordt aangenomen bij bewoners en eigenaren, en ook bij anderszins zakelijk of persoonlijke gerechtigden van een perceel dat grenst aan het perceel waarop het betrokken besluit ziet, of dat gelijk te stellen is met een aangrenzend perceel. Er is geen aanleiding anders te oordelen ten aanzien van de belanghebbendheid bij besluiten krachtens de Waterwet.

Besluit waarbij het dagelijks bestuur een verzoek van [appellant] om handhavend op te treden heeft afgewezen. [...]

Procesbelang

7. Volgens het dagelijks bestuur heeft [appellant] geen procesbelang meer bij een inhoudelijke beoordeling van zijn hoger beroep.

7.1. De vraag of [appellant] als belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt, dient te worden onderscheiden van de vraag of sprake is van procesbelang. Het procesbelang is het belang dat een appellant heeft bij de uitkomst van een door hem ingestelde hoger beroepsprocedure. Daarbij gaat het er niet om of hij gelijk heeft, maar of hij een reëel en actueel belang heeft bij het gelijk, als hij dat zou hebben. De vraag of sprake is van procesbelang dient te worden beantwoord naar de stand van zaken op het moment waarop het hoger beroep wordt beoordeeld.

7.2. De Afdeling stelt met de rechtbank vast dat [appellant] zijn perceel met woning aan de [locatie] inmiddels heeft verkocht. [appellant] is echter nog wel eigenaar van de percelen kadastraal bekend gemeente Bergen, sectie S, nrs. 2654, 2655, 2657, 2658, 2660 en 2662, die deels grenzen aan de dijkovergang. Met het hoger beroep kan [appellant] de vernietiging van de weigering van zijn handhavingsverzoek bewerkstelligen waarmee hij beoogt te bereiken dat de hoogte van de dijkovergang wordt teruggebracht tot de ontwerphoogte. Als eigenaar van aangrenzende percelen heeft hij een reëel en actueel belang bij die uitkomst. [appellant] heeft daarom procesbelang bij de door hem ingestelde procedure over het verzoek om handhaving.

Belanghebbendheid

8. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij geen belanghebbende is bij het besluit tot afwijzing van het handhavingsverzoek. [...]

8.2. De vraag of [appellant] als belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij het besluit van 25 september 2018 tot afwijzing van het handhavingsverzoek kan worden

aangemerkt, dient te worden beantwoord aan de hand van de feiten zoals die zich voordeden ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar van 26 februari 2019. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 15 juli 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1671](#)) wordt belanghebbendheid bij besluiten krachtens de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht in beginsel aangenomen bij bewoners en eigenaren, en ook bij anderszins zakelijk of persoonlijke gerechtigden van een perceel dat grenst aan het perceel waarop het betrokken besluit ziet, of dat gelijk te stellen is met een aangrenzend perceel. Bij dergelijke percelen wordt ervan uitgegaan dat feitelijke gevolgen, indien die zich voordoen, in beginsel van enige betekenis zijn. Er is geen aanleiding anders te oordelen ten aanzien van de belanghebbendheid bij besluiten krachtens de Waterwet. Zoals reeds overwogen was [appellant] ten tijde van het besluit op bezwaar eigenaar van de percelen, kadastraal bekend gemeente Bergen, sectie S, nrs. 2654, 2655, 2657, 2658, 2660 en 2662. Niet in geschil is dat deze percelen liggen binnen het projectgebied van het projectplan en dat deze percelen gedeeltelijk grenzen aan de dijkovergang. Aannemelijk is dat [appellant] feitelijke gevolgen ondervindt van de hoger aangelegde dijkovergang omdat deze het uitzicht belemmert vanaf zijn percelen in de richting van de dijkovergang en leidt tot een steilere hellingshoek voor de uitweg vanaf zijn percelen. Omdat [appellant] eigenaar is van percelen die grenzen aan het perceel waarop het betrokken besluit ziet, en hij feitelijke gevolgen ondervindt van de verhoging van de dijkovergang, moet ervan uitgegaan worden dat die gevolgen van enige betekenis zijn. Gelet hierop is [appellant] als belanghebbende bij het besluit van 25 september 2018 aan te merken. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Waterwet" (JnB 2022, 1008).

JnB 2022, 999

MK ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3762](#)

college van burgemeester en wethouders van Purmerend, appellant.

Awb 4:15 lid 2 aanhef en onder a

AANVRAAG. BESLISTERMIJN. I.c. staat vast dat [wederpartij] niet voor afloop van de beslistermijn schriftelijk heeft ingestemd met opschorting, zoals artikel 4:15, tweede lid, onder a, van de Awb voorschrijft. De eis van schriftelijkheid is in de wet opgenomen om interpretatieverschillen ten aanzien van het al of niet instemmen met uitstel van de beslistermijn zoveel mogelijk te voorkomen (Kamerstukken II, 2005/06, 29 934, nr. 10). Nu [wederpartij] niet voor afloop van de beslistermijn schriftelijk heeft ingestemd met het uitstel, is reeds daarom niet voldaan aan de voorwaarde voor opschorting van de beslistermijn.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 27 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2098](#).

JnB 2022, 1000

ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3737](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 6:7

ONTVANKELIJKHEID. BEZWAARTERMIJN. AMBTSHALVE BEOORDELING. Het uitgangspunt wordt gehanteerd dat de bestuursrechter de tijdigheid van bezwaar niet ambtshalve of op initiatief van het bestuursorgaan behoort te beoordelen. Verwijzing naar de uitspraak van 4 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1730](#). De Afdeling past dit uitgangspunt ook toe in lopende zaken tegen uitspraken van de rechtbank.

JnB 2022, 1001

MK ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3763](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appelland sub 1.

Awb 7:9

HOREN. I.c. heeft het college geweigerd de gevraagde omgevingsvergunning voor de bouw van een terras te verlenen omdat het bouwplan niet in overeenstemming is met het geldende bestemmingsplan. Het ter inzage leggen van een ontwerpplan moet worden aangemerkt als een feit of omstandigheid die voor de op het bezwaar te nemen beslissing van aanmerkelijk belang is. Dat betekent dat het college [appelland sub 2] in de gelegenheid had moeten stellen om daarover te worden gehoord voordat de beslissing op bezwaar mocht worden genomen. Nu dat niet is gebeurd, verdraagt het besluit zich niet met artikel 7:9 van de Awb.

JnB 2022, 1002

MK ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3750](#)

burgemeester van Nijmegen.

Awb 7:11 lid 1

HEROVERWEGING. In bijzondere gevallen kan van de hoofdregel worden afgeweken dat bij een heroverweging in bezwaar als bedoeld in artikel 7:11, eerste lid, van de Awb, rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden die zich ten tijd van de heroverweging voordoen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 27 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4264](#). Een zodanig bijzonder geval doet zich i.c. niet voor. [persoon] is tijdens de bezwaarprocedure uit het bestuur van de vennootschap getreden. [appelland] en de vennootschap voeren terecht aan dat de burgemeester deze omstandigheid bij het nemen van het besluit op bezwaar had moeten betrekken. Het vertrek van [persoon] was een wijziging van ondergeschikte aard. Voor zover de rechtbank van oordeel is dat na de uittreding uit het bestuur van [persoon] de exploitatie is gewijzigd, en daarmee heeft bedoeld dat de voorgenomen feitelijke activiteiten van de horeca-inrichting zijn gewijzigd, wordt overwogen dat [appelland] en vennootschap dit niet hebben gesteld en dat daarvan ook niet is gebleken.

JnB 2022, 1003

MK ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3729](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Awb 8:57 lid 1

ZITTING. I.c. blijkt uit het procesdossier niet dat de rechtbank [appelland] na ontvangst van zijn reactie van [...] heeft meegedeeld de zaak geschikt te achten voor een schriftelijke afhandeling. Anders dan in het procesverloop van de uitspraak van de rechtbank is vermeld, heeft de rechtbank partijen evenmin een termijn gesteld waarbinnen zij konden laten weten gebruik te willen maken van het recht ter zitting te worden gehoord. Deze handelwijze is in strijd met artikel 8:57, eerste lid, van de Awb.

JnB 2022, 1004

ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3730](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Wet wapens en munitie 41

Regeling wapens en munitie 50a lid 1 aanhef en onder b

LEGES. Het heffen van leges voor de verlenging van een wapenverlof is niet onrechtmatig. Iemand die een wapenverlof heeft, bevindt zich volgens vaste jurisprudentie (zie bijv. de uitspraak van de ABRS van 9 november 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3210](#)) in een uitzonderingspositie omdat in beginsel namelijk een algeheel wapenverbod geldt. Dit verbod dient het algemene belang van de veiligheid van de samenleving. Het opheffen van het verbod door het verlenen van een wapenverlof dient het individuele belang. De kosten die gemaakt worden in het kader van het verlenen van een wapenverlof dienen dan ook een individueel belang.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 1005

Tussenuitspraak MK Rechtbank Overijssel, 29-11-2022, [ECLI:NL:RBOVE:2022:3580](#)

college van burgemeester en wethouders van Zwolle, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a sub 1°

Bestemmingsplan

Regeling parkeernormen 2016 (Regeling)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PARKEERBEHOEFTE. PARKEERKENCIJFERS CROW. I.c. wordt eiser niet gevolgd in zijn stelling dat de CROW-normen niet aan de vastgestelde parkeerbehoefte ten grondslag mogen worden gelegd of dat de Regeling in dit geval buiten toepassing moet blijven. Verweerder moet dan echter bij de beoordeling van een concrete aanvraag voor een omgevingsvergunning wel inzichtelijk maken op basis van welke delen uit de CROW of met toepassing van welke cijfers uit de CROW in het individuele geval de parkeerbehoefte wordt bepaald. Dat heeft verweerder in dit geval niet gedaan.

[...] Bij besluit van [...] (het primaire besluit) heeft verweerder aan eiser een omgevingsvergunning verleend voor het verbouwen van het pand aan de [adres 1] [...] tot vijf appartementen.

[...] *Heeft verweerder de parkeerbehoefte juist vastgesteld?*

[...] 4.6 De rechtbank overweegt dat uit jurisprudentie van de Afdeling blijkt dat het opnemen van een verwijzing naar de parkeercijfers uit de CROW, als wijze van normering ter bepaling van “voldoende parkeergelegenheid”, niet rechtsonzeker is.² In dit geval is in het bestemmingsplan voor het bepalen van “voldoende parkeergelegenheid” verwezen naar de Regeling en bevat de Regeling een verdere verwijzing naar de parkeerkencijfers uit de CROW. Ook dat acht de rechtbank op zichzelf beschouwd niet in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. De rechtbank volgt eiser daarom niet in zijn stelling dat de CROW-normen niet aan de vastgestelde parkeerbehoefte ten grondslag mogen worden gelegd of dat de Regeling in dit geval buiten toepassing moet blijven.

4.7 Naar het oordeel van de rechtbank moet verweerder dan echter bij de beoordeling van een concrete aanvraag voor een omgevingsvergunning wel inzichtelijk maken op basis van welke delen uit de CROW of met toepassing van welke cijfers uit de CROW in het individuele geval de

parkeerbehoefte wordt bepaald. Dat heeft verweerder in dit geval niet gedaan. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser terecht aangevoerd dat onvoldoende duidelijk is of de berekening uit het parkeeradvies van 23 juli 2021 klopt, omdat de gebruikte CROW-normen niet openbaar toegankelijk zijn en verweerder die ook niet heeft overgelegd of anderszins toegankelijk heeft gemaakt (door hier bijvoorbeeld passages uit te citeren). Hierdoor is niet duidelijk en kan niet worden gecontroleerd of de gehanteerde parkeergetallen en aanwezigheidspercentages juist zijn, of met een maatgevend moment gerekend moet worden en zo ja, of het maatgevende moment in de nieuwe situatie juist is vastgesteld. Dit alles kan uit de Regeling namelijk niet worden afgeleid en dient derhalve in het bestreden besluit duidelijk te worden gemaakt. Weliswaar is bij het parkeeradvies van 23 juli 2021 een parkeerbalans gevoegd, maar uit alleen die balans kan niet worden opgemaakt of bij het vaststellen van de parkeerbehoefte de juiste cijfers zijn gehanteerd en of het maatgevende moment juist is vastgesteld. Verder kan uit het bestreden besluit en het daaraan ten grondslag liggende parkeeradvies ook niet worden afgeleid of verweerder de parkeercijfers uit de CROW juist heeft toegepast en in hoeverre die cijfers verweerder binnen een bepaalde bandbreedte ruimte laten om nadere keuzes te maken. Niet duidelijk is of verweerder parkeercijfers en aanwezigheidspercentages heeft gebruikt die door de CROW (dwingend) worden voorgeschreven of dat verweerder hierin zelf keuzes heeft gemaakt.

4.8 Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt en gemotiveerd dat de parkeerbehoefte in de oude situatie en in de nieuwe situatie juist is vastgesteld. Het bestreden besluit is in zoverre in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. De rechtbank ziet aanleiding om verweerder de gelegenheid te geven dit gebrek te herstellen. Aan het einde van deze uitspraak zal de rechtbank omschrijven op welke manier verweerder dat kan doen. [...]

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3736](#);
- ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3741](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 1006

MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-12-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:5232](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant (het college).

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 5.3

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. NATUURVERGUNNING.

RECHTSKARAKTER POSITIEVE WEIGERING. Weigering vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb voor de wijziging van een veehouderij omdat er vanwege intern salderen geen natuurvergunning nodig is. Dit is een zogenoemde positieve weigering. De rechtbank volgt eisers niet in de stelling dat de positieve weigering moet worden gelijkgesteld met een natuurvergunning. Het bestuurlijke rechtsoordeel dat geen natuurvergunning nodig is, betekent dat het aangevraagde project op grond van de wet mag worden uitgevoerd. Als eisers echter wachten met de uitvoering van het project, kan het rechtsoordeel zijn waarde verliezen. Het rechtsoordeel gaat namelijk uit van de huidige aanvraag, het ten tijde van het

rechtsoordeel geldende recht en het op dat moment toegepaste programma voor de berekening van stikstofdepositie. Als sprake is van relevante wijzigingen op één van die punten, kan het zijn dat wel een natuurvergunning nodig is.

JnB 2022, 1007

MK Rechtbank Overijssel, 29-11-2022, [ECLI:NL:RBOVE:2022:3572](#)

college van Gedeputeerde Staten van Overijssel, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

Beleidsregel Natuur Overijssel 2017

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. NATUURVERGUNNING.

Natuurvergunning voor het verjagen van kolganzen, grauwe ganzen en brandganzen met ondersteunend afschot in en rond Overijsselse Natura 2000-gebieden in de winterperiode. De rechtbank concludeert dat de natuurvergunning niet in stand kan blijven. De redenen daarvoor zijn dat de vergunde activiteit in de vergunning onvoldoende is beschreven, dat niet kan worden uitgesloten dat de vergunde activiteit zal leiden tot significante gevolgen voor de in de vergunning genoemde Natura 2000-gebieden en dat in de passende beoordeling onvoldoende is gekeken naar de mogelijke cumulatieve effecten van andere projecten. De rechtbank baseert deze conclusie voor een belangrijk deel op het eindverslag van de STAB (Stichting Advisering Bestuursrechtspraak).

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBOVE:2022:3573](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 1008

ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3757](#)

dagelijks bestuur van het Waterschap Limburg.

Awb 1:2

Waterwet

WATERWET. BELANGHEBBENDE. Afwijzing handhavingsverzoek. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 15 juli 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1671](#)) waarin wordt overwogen dat belanghebbendheid bij besluiten krachtens de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht in beginsel wordt aangenomen bij bewoners en eigenaren, en ook bij anderszins zakelijk of persoonlijke gerechtigden van een perceel dat grenst aan het perceel waarop het betrokken besluit ziet, of dat gelijk te stellen is met een aangrenzend perceel. Er is geen aanleiding anders te oordelen ten aanzien van de belanghebbendheid bij besluiten krachtens de Waterwet.

Besluit waarbij het dagelijks bestuur een verzoek van [appellant] om handhavend op te treden heeft afgewezen. [...]

Belanghebbendheid

8. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij geen belanghebbende is bij het besluit tot afwijzing van het handhavingsverzoek. [...]

8.2. De vraag of [appellant] als belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij het besluit van 25 september 2018 tot afwijzing van het handhavingsverzoek kan worden aangemerkt, dient te worden beantwoord aan de hand van de feiten zoals die zich voordeden ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar van 26 februari 2019.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 15 juli 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1671](#)) wordt belanghebbendheid bij besluiten krachtens de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht in beginsel aangenomen bij bewoners en eigenaren, en ook bij anderszins zakelijk of persoonlijke gerechtigden van een perceel dat grenst aan het perceel waarop het betrokken besluit ziet, of dat gelijk te stellen is met een aangrenzend perceel. Bij dergelijke percelen wordt ervan uitgegaan dat feitelijke gevolgen, indien die zich voordoen, in beginsel van enige betekenis zijn. Er is geen aanleiding anders te oordelen ten aanzien van de belanghebbendheid bij besluiten krachtens de Waterwet. Zoals reeds overwogen was [appellant] ten tijde van het besluit op bezwaar eigenaar van de percelen, kadastraal bekend gemeente Bergen, sectie S, nrs. 2654, 2655, 2657, 2658, 2660 en 2662. Niet in geschil is dat deze percelen liggen binnen het projectgebied van het projectplan en dat deze percelen gedeeltelijk grenzen aan de dijkovergang. Aannemelijk is dat [appellant] feitelijke gevolgen ondervindt van de hoger aangelegde dijkovergang omdat deze het uitzicht belemmert vanaf zijn percelen in de richting van de dijkovergang en leidt tot een steilere hellingshoek voor de uitweg vanaf zijn percelen. Omdat [appellant] eigenaar is van percelen die grenzen aan het perceel waarop het betrokken besluit ziet, en hij feitelijke gevolgen ondervindt van de verhoging van de dijkovergang, moet ervan uitgegaan worden dat die gevolgen van enige betekenis zijn. Gelet hierop is [appellant] als belanghebbende bij het besluit van 25 september 2018 aan te merken. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 998).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 1009

CRvB, 01-12-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2647](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet Werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

WIA. URENBEPERKING. De beroepsgrond van appellant dat het Uvw een verdergaande urenbeperking had moeten aannemen slaagt. De psychiater heeft vanuit zijn vakgebied op grond van de door hem gestelde diagnoses inzichtelijk en overtuigend gemotiveerd dat appellant vanwege zijn kwetsbare psychische belastbaarheid niet in staat kan worden geacht 7 uur per dag of 35 uur per week te werken. Appellant heeft als gevolg van de slaapstoornis in samenhang met andere aandoeningen immers grote moeite zich staande te houden, tot sociale en (interpersoonlijke) contacten te komen, te ontspannen en het doen en voltooien van huishoudelijke taken (plannen en uitvoeren). Daarbij komt dat de stelling van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat geen verdergaande urenbeperking dan 7 uur per dag of 35 uur per week is aangewezen vanwege het dagverhaal van appellant niet valt te rijmen

met het feit dat op basis van hetzelfde dagverhaal in het verleden wél werd geconcludeerd tot een urenbeperking van 4 uur per dag en 20 uur per week. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat de in de FML vastgestelde urenbeperking niet juist is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 1010

MK CRvB, 29-11-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2619](#)

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Participatiewet (PW) 31 lid 2 onder h

PARTICIPATIEWET. MIDDELEN. INKOMSTEN UIT ARBEID VAN DE TOT ZIJN LAST KOMENDE KINDEREN. De inkomsten van de dochter en de inkomsten van de zoon zijn inkomsten als bedoeld in 31, tweede lid, onder h van de PW. Deze inkomsten moeten dus niet tot de middelen van het gezin worden gerekend. Dat het loon van de kinderen op de bankrekening van appellant en zijn partner werd overgemaakt en dat appellant er feitelijk over kon beschikken maakt dit niet anders. Dit verandert namelijk niets aan het feit dat het gaat om inkomsten uit arbeid van de kinderen die zijn uitgezonderd van het middelenbegrip. Het college heeft ten onrechte de bijschrijvingen van X als middelen aangemerkt voor zover dit het loon van de zoon als minderjarige en de dochter betreft.

JnB 2022, 1011

CRvB, 22-11-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2559](#)

college van burgemeester en wethouders van Delft.

Participatiewet (PW) 61

PARTICIPATIEWET. KINDERALIMENTATIE. TERUGVORDERING. Door laat een onderzoek te verrichten terwijl het college bekend was met de omstandigheid dat appellante recht had op alimentatie van X, is het college ernstig tekortgeschoten in zijn onderzoeksverplichting. Gelet daarop is de Raad van oordeel dat de vordering wat betreft omvang en tijdstip grotendeels door toedoen van het college is ontstaan. In aanmerking genomen dat het college pas in 2019 het terugvorderingsbesluit heeft genomen, kan het appellante niet worden verweten dat zij de vordering over de jaren 2015 en 2016 niet heeft voldaan in de kalenderjaren waarin deze zijn ontstaan. Daarom heeft het college in redelijkheid geen gebruik kunnen maken van zijn bevoegdheid tot brutering van de netto vordering over die jaren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 1012

CRvB, 30-11-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2605](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

WMO 2015. AFWIJZING BRUIKLEENAUTO. AANVULLEND OPENBAAR VERVOER (AOV). Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant met het AOV kan reizen en dat met de combinatie van een scootmobiel, een elektrische rolstoel en het AOV een passende bijdrage wordt geleverd aan een situatie waarin appellant in staat wordt gesteld tot zelfredzaamheid en participatie. Appellant voldoet niet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een bruikleenauto.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet open overheid

JnB 2022, 1013

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 13-12-2022, [ECLI:NL:RBOVE:2022:3758](#)

college van burgemeester en wethouders van Deventer, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 2.1, 2.5, 4.6, 5.1

WOO. VERZOEK. I.c. heeft verweerder het verzoek van de derde-partij terecht als een Woo-verzoek in behandeling genomen. Verwijzing naar ABRS 20-05-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1268](#). De gevraagde informatie betreft “publieke informatie”, zoals gedefinieerd in artikel 2.1 van de Woo. Dat betekent dat het algemeen belang van openbaarheid van deze informatie een gegeven is. Geen sprake van misbruik ingevolge artikel 4.6 van de Woo. Eiseres heeft niet betwist dat de weigeringsgronden van artikel 5.1 van de Woo zich niet voordoen, behalve met betrekking tot de weggelakte persoonsgegevens. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.

JnB 2022, 1014

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 08-12-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:7453](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:55d

Wet open overheid (Woo) 4.1, 4.4, 8.4

WOO. NIET TIJDIG BESLISSEN. OMVANGRIJK VERZOEK. BESLISTERMIJN.

DEELBESLUITEN. DWANGSOM. Kennelijk gegrond beroep want verweerder heeft niet binnen de wettelijke termijn beslist. Gelet op de omvang van het verzoek dient verweerder binnen twee maanden na verzending van de deze uitspraak het eerste deelbesluit te nemen.

Verweerder dient deelbesluit II te nemen binnen vier maanden na het nemen van het eerste deelbesluit, dus binnen zes maanden na verzending van deze uitspraak.

[...] Eiser heeft de aanvraag ingediend op 5 september 2022, ontvangen bij verweerder op 12 september 2022. Verweerder moet binnen vier weken beslissen op de aanvraag. Dat staat in artikel 4.4 van de Woo. Verweerder heeft de termijn met toepassing van artikel 4.4, tweede lid, van de Woo verdaagd met twee weken. Verweerder had dus uiterlijk op 24 oktober 2022 moeten beslissen. De termijn waarbinnen verweerder moet beslissen is daarom voorbij. Eiser heeft verweerder op 28 oktober 2022 in gebreke gesteld en sindsdien zijn twee weken voorbij gegaan.

Het beroep is kennelijk gegrond.

Omdat verweerder nog geen (nieuw) besluit heeft genomen, bepaalt de rechtbank dat verweerder dit alsnog moet doen.

Op grond van artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb moet verweerder dit doen binnen twee weken na het verzenden van deze uitspraak. Verweerder heeft met een beroep op artikel 8.4, eerste lid, van de Woo gevraagd om een langere termijn. Verweerder heeft in zijn verweerschrift van 18 november 2022 uitgelegd dat de behandeling van het Woo-verzoek allereerst vertraging heeft opgelopen door ziekte van de behandelend ambtenaar en onderbezetting in het primaire Woo-team. Eerst nadat de zaak was overdragen aan een nieuwe behandelend ambtenaar, is gebleken dat het tijdvak waarop het Woo-verzoek ziet niet nader is gespecificeerd. Tijdens een telefoongesprek op 11 november 2022 heeft eiser aangegeven dat het verzoek ziet op het tijdvak vanaf 2012 tot aan zijn Woo-verzoek. Door deze grote omvang geeft verweerder er de voorkeur aan om het Woo-verzoek in twee deelbesluiten te behandelen. Verweerder heeft hiertoe een voorstel neergelegd bij eiser, die dit verzoek niet heeft geaccepteerd omdat hij reeds beroep heeft ingesteld.

De rechtbank stelt voorop dat uit jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State volgt dat het is toegestaan om in deelbesluiten op een Woo-verzoek te beslissen en dat de gefaseerde aanpak niet in strijd is met de Woo.

Een termijn moet recht doen aan de reële mogelijkheden om op het verzoek te beslissen, maar ook aan het belang om binnen afzienbare tijd een beslissing te ontvangen. De rechtbank heeft geen aanleiding om aan de juistheid van de informatie van verweerder te twifelen en acht het voorstel van verweerder redelijk gelet op de omvang van het verzoek. De rechtbank bepaalt dan ook dat verweerder binnen twee maanden na verzending van de deze uitspraak het eerste deelbesluit dient te nemen. Daarnaast zal de rechtbank bepalen dat verweerder deelbesluit II dient te nemen binnen vier maanden na het nemen van het eerste deelbesluit, dus binnen zes maanden na verzending van deze uitspraak.

De rechtbank bepaalt dat verweerder een dwangsom van € 100,- moet betalen voor elke dag waarmee de beslistermijn nu nog wordt overschreden door verweerder. Daarbij geldt wel een maximum van € 15.000,-. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB 2022, 1015

MK ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3581](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 6, 11, 25

Vw 2000 66a, 67

INREISVERBOD. Geen terugkeerbesluit en inreisverbod voor een vreemdeling die een verblijfsrecht in een andere EU-lidstaat heeft. Het inreisverbod moet zo snel mogelijk in SIS II worden gesignaleerd. De overlegprocedure kan al worden opgestart voordat het

terugkeerbesluit wordt opgelegd en het inreisverbod wordt uitgevaardigd en moet in ieder geval worden opgestart zodra dat gebeurt. Als de andere lidstaat het verblijfsrecht niet intrekt moet het inreisverbod worden opgeheven. Het is aan de wetgever om desgewenst te voorzien in een nationaal werkend inreisverbod voor de gevallen waarin een vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en een andere lidstaat na overleg het daar geldende verblijfsrecht van die vreemdeling niet intrekt.

1. Deze uitspraak gaat over de vraag hoe de staatssecretaris gebruik moet maken van zijn bevoegdheid om een terugkeerbesluit te nemen en een inreisverbod uit te vaardigen tegen een vreemdeling die een verblijfsrecht in een andere EU-lidstaat heeft.

2. De vreemdeling heeft de Nigeriaanse nationaliteit en geen verblijfsrecht in Nederland. In Luxemburg heeft hij een verblijfsrecht als familielid van een Unieburger. De vreemdeling is door de meervoudige strafkamer van de rechtbank Amsterdam op 17 oktober 2019 veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het bezit van harddrugs, het treffen van voorbereidingshandelingen voor de handel daarin en witwassen. Die feiten zijn gepleegd in de periode van 13 september 2018 tot en met 8 november 2018.

2.1. De staatssecretaris heeft een terugkeerbesluit genomen en een inreisverbod voor de duur van tien jaar uitgevaardigd, omdat de vreemdeling volgens hem een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt en Nederland en de EU onmiddellijk moet verlaten. Op verzoek van de vreemdeling heeft de staatssecretaris op 4 september 2020 zijn vertrek naar Luxemburg gefaciliteerd en hem niet naar Nigeria uitgezet. Aanvankelijk heeft de staatssecretaris de vreemdeling alleen gesignaleerd in het nationale systeem Executie en Signalering (E&S). Op 30 december 2020 heeft hij de vreemdeling gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem (SIS II). Diezelfde dag hebben de Luxemburgse autoriteiten de staatssecretaris ervan op de hoogte gesteld dat zij de verblijfsvergunning van de vreemdeling niet intrekken. [...]

Verplichting nemen terugkeerbesluit en opleggen inreisverbod

8. De staatssecretaris betoogt terecht dat uit artikel 6, eerste en tweede lid, en artikel 11, eerste lid, aanhef en onder a, van de Terugkeerrichtlijn en het arrest E [Hof van Justitie van 16 januari 2018, [ECLI:EU:C:2018:8](#)], punt 48, de verplichting volgt om een terugkeerbesluit te nemen en een inreisverbod uit te vaardigen in gevallen waarin om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van een vreemdeling is vereist. Die verplichting is geïmplementeerd in artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. [...]

Nuttig effect terugkeerbesluit en inreisverbod

8.1. [...] De handelwijze dat de staatssecretaris de vreemdeling laat vertrekken naar de lidstaat waar hij verblijfsrecht heeft, gaat in tegen het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn dat vereist dat vreemdelingen naar een derde land worden uitgezet als zij een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormen. Zolang de vreemdeling zijn verblijfsrecht in de andere lidstaat behoudt, houdt hij volgens het Hof wel het recht om daar na een verwijdering naar een derde land naartoe te gaan (arrest E, punten 50 en 55).

Europese werking van het inreisverbod

8.3. [...] Gelet op die Europese werking heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het terugkeerbesluit en inreisverbod tien maanden hebben kunnen bestaan naast het verblijfsrecht van de vreemdeling in Luxemburg, omdat dat verbod niet was geregistreerd in SIS II. Ook in het geval het inreisverbod niet is geregistreerd, is sprake van een juridisch tegenstrijdige situatie die de staatssecretaris zoveel mogelijk moet voorkomen door tijdig in overleg te treden met de lidstaat waar het verblijfsrecht geldt. [...]

De procedure: signalering in SIS II en overleg met de andere lidstaat

[...]

Signalering in SIS II

11. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de vreemdeling in dit geval niet in zijn belangen is geschaad door de late start van de overlegprocedure, omdat het inreisverbod niet was geregistreerd in SIS II en dus niet kon worden gehandhaafd. Zij heeft echter niet onderkend dat de werkwijze van de staatssecretaris waarbij wordt gewacht met de signalering van het inreisverbod in SIS II totdat de overlegprocedure is doorlopen, in strijd is met het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn, juist omdat de andere lidstaten dat verbod dan niet kunnen handhaven. [...] Anders dan de staatssecretaris in dit geval heeft gedaan, moet een vreemdeling tegen wie een inreisverbod wordt uitgevaardigd daarom zo snel mogelijk in SIS II worden gesignaleerd. [...]

Overleg met de andere lidstaat

11.1. De rechtbank heeft ook niet onderkend dat de staatssecretaris in strijd met het arrest E te lang heeft gewacht met het starten van de overlegprocedure met Luxemburg. [...] De vreemdeling betoogt terecht dat het Hof in punt 39 van het arrest E heeft overwogen dat de overlegprocedure daarom ook al kan worden opgestart voordat het terugkeerbesluit wordt opgelegd en het inreisverbod wordt uitgevaardigd en in ieder geval moet worden opgestart zodra dat gebeurt. De tegenstrijdige situatie dat het inreisverbod bestaat naast het verblijfsrecht in de andere lidstaat wordt op die manier voorkomen of duurt zo kort mogelijk. [...]

Gevolgen als de andere lidstaat het verblijfsrecht niet intrekt

11.2. De staatssecretaris en de vreemdeling zijn het erover eens dat uit het arrest E, punt 55, volgt dat een SIS-signalering moet worden ingetrokken als de andere lidstaat, in dit geval Luxemburg, in de overlegprocedure aangeeft het verblijfsrecht te handhaven. Omdat de Europese werking van het inreisverbod, anders dan de handhaafbaarheid ervan, niet afhangt van die signalering, betoogt de vreemdeling terecht dat in dat geval ook dat verbod moet worden opgeheven. [...]

11.3. Het Hof heeft overwogen dat het, in de gevallen waarin de andere lidstaat het verblijfsrecht niet intrekt of niet binnen een redelijke termijn in de overlegprocedure reageert, wel mogelijk is om de signalering in SIS II om te zetten naar een nationale signalering (artikel 25, tweede lid, SUO en het arrest E, punt 58). [...] Een nationale signalering kan echter alleen gekoppeld zijn aan een nationaal werkend inreisverbod, terwijl het inreisverbod uit artikel 66a van de Vw 2000 een implementatie van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn is (Kamerstuk 2009-2010, 32 420, nr. 3, p. 17). Zoals onder 8.2 en 8.3 is overwogen, is dat inreisverbod een Europees werkend inreisverbod waarbij de werking - anders dan de handhaafbaarheid - niet afhangt van de registratie in SIS II. [...]

11.4. De Nederlandse wetgeving kent geen andere wettelijke grondslag om vreemdelingen die niet rechtmatig in Nederland verblijven, een daadwerkelijk, ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormen en een verblijfsrecht in een andere lidstaat hebben, de toegang tot Nederland gedurende een bepaalde periode na hun vertrek te verbieden. [...] Het is aan de wetgever om desgewenst te voorzien in een nationaal werkend inreisverbod voor de gevallen waarin een vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en een andere lidstaat na overleg het daar geldende verblijfsrecht van die vreemdeling niet intrekt.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2022, 1016

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 12-12-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:13365](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Staatlozenverdrag 6

REGULIER. MVV. 8 EVRM. De rechtbank is van oordeel dat eisers weliswaar stateloos zijn maar dat niet is gebleken dat zij onvrijwillig stateloos zijn (gebleven) omdat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de Oekraïense nationaliteit niet kunnen verkrijgen. Eisers hebben verder niet aannemelijk gemaakt dat zij zich ten tijde van het bestreden besluit buiten hun schuld om niet naar Oekraïne kunnen begeven. Beroep op diverse EHRM-arresten slaagt niet. Tegenwerping mvv-vereiste in dit geval niet in strijd met artikel 6 van het Staatlozenverdrag omdat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de Oekraïense nationaliteit niet kunnen verkrijgen en ook niet dat zij niet zullen worden toegelaten tot Oekraïne.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 1017

MK ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3630](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 1:3, 7:1 lid 1 g

ASIEL. Het verlengen van de overdrachtstermijn is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Hiertegen staat het rechtsmiddel beroep open.

De Afdeling volgt niet het betoog van de staatssecretaris dat het beleid zoals opgenomen in paragraaf C1/2.6 van de Vc 2000 en de toelichting daarop in WBV 2020/22 in lijn is met het arrest Jawo omdat het arrest de ruimte zou bieden om in andere gevallen dan in het geval dat in die zaak specifiek aan de orde was, de overdrachtstermijn te verlengen.

2.1. Deze uitspraak geeft antwoord op de vraag of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de verlenging van de overdrachtstermijn een besluit is waartegen beroep openstaat en dat de staatssecretaris de overdrachtstermijn mocht verlengen omdat de vreemdeling zou zijn ondergedoken. [...]

4.1. De Afdeling is, anders dan de staatssecretaris, van oordeel dat het verlengen van de overdrachtstermijn een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Deze verlenging is evident op rechtsgevolg gericht. De verzoekende lidstaat blijft bij verlenging bevoegd de betrokken vreemdeling over te dragen aan een andere lidstaat. Andersom geldt dat, als de verzoekende lidstaat de overdrachtstermijn niet verlengt en de betrokken vreemdeling niet binnen de overdrachtstermijn overdraagt, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag overgaat op de verzoekende lidstaat. De staatssecretaris kan die vreemdeling dan niet meer overdragen.

De brief van 28 april 2021, waarin de staatssecretaris de vreemdeling meedeelt dat hij de overdrachtstermijn verlengt, is daarom de bekendmaking van het besluit tot verlenging. De brief meldt immers het rechtsgevolg van de verlenging. [...] De Afdeling wijst op het arrest Shiri, punt 46,

en het arrest van het Hof van 19 maart 2019, Jawo, [[ECLI:EU:C:2019:218](#)], punten 66-68. Daarin heeft het Hof geoordeeld dat een vreemdeling die zich in een procedure tegen een overdrachtsbesluit beroept op artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening door aan te voeren dat de overdrachtstermijn was verstreken, omdat hij niet was ondergedoken, over een doeltreffend en snel rechtsmiddel moet kunnen beschikken. Het aanmerken van de verlenging van de overdrachtstermijn als een voor beroep vatbaar besluit past bij deze rechtspraak van het Hof. [...]

4.4. Uit wat de Afdeling onder 4.1 tot en met 4.3 heeft overwogen volgt dat de vreemdeling kan opkomen tegen de verlenging van de overdrachtstermijn. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat hiertegen het rechtsmiddel beroep openstaat. De Afdeling ziet voor dit oordeel aanleiding om aan te sluiten bij artikel 7:1, eerste lid, aanhef en onder g, van de Awb gelezen in samenhang met de Regeling rechtstreeks beroep. In dit geval is sprake van een verlengingsbesluit. Hoewel dit besluit niet wordt genoemd in de Regeling rechtstreeks beroep, heeft de staatssecretaris het besluit wel in het kader van de asielaanvraag en de overdracht aan Italië genomen. Tegen een besluit tot verlenging van de overdrachtstermijn staat dus geen bezwaar open. [...]

Is de vreemdeling ondergedoken? [...]

6. In het arrest Jawo (punt 70) heeft het Hof artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening zo uitgelegd dat een verzoeker onderduikt wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht om deze overdracht te voorkomen. Dat is het geval wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd, omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn verplichtingen.

Volgens paragraaf C1/2.6 van de Vc 2000 en blijkens WBV 2020/22 heeft een vreemdeling zich aan de uitvoering van de overdracht onttrokken en is hij daarmee ondergedoken, als hij niet verschijnt bij de voor hem geplande overdracht aan de andere lidstaat. Dat geldt ook als hij slechts tijdelijk uit beeld is en de geplande overdracht om die reden geen doorgang kon vinden.

7. De Afdeling is, anders dan de staatssecretaris, van oordeel dat de vreemdeling niet is ondergedoken als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening. Uit het arrest Jawo volgt dat voor onderduiken is vereist dat een vreemdeling doelbewust buiten het bereik van de autoriteiten blijft. De Afdeling volgt dan ook niet het betoog van de staatssecretaris dat het beleid zoals opgenomen in paragraaf C1/2.6 van de Vc 2000 en de toelichting daarop in WBV 2020/22 in lijn is met het arrest Jawo omdat het arrest de ruimte zou bieden om in andere gevallen dan in het geval dat in die zaak specifiek aan de orde was, de overdrachtstermijn te verlengen.

JnB 2022, 1018

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 12-12-2022,

[ECLI:NL:RBDHA:2022:13359](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 31 lid 1

ASIEL. Einduitspraak “Syrische terugkeerder”. Niet valt in te zien waarom eiseres op grond van de algemene veiligheidssituatie en het beleid geen internationale bescherming krijgt na de enkele vaststelling dat zij geen actieve aanhangster is van het regime. Verweerder dient in zijn beleid kenbaar te maken dat hij een terugkeer naar Syrië relevant acht voor de beoordeling of wordt afgeweken van het algemene uitgangspunt dat bescherming moet

worden geboden en dient kenbaar te maken wat de criteria zijn voor die beoordeling. Beroep gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB 2022, 1019

MK ABRS, 14-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3631](#)

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Awb 1:3

Vw 2000 72 lid 3

Wet COa 5 lid 2

OPVANG. Een MOB-melding is geen besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb dan wel een feitelijke handeling als bedoeld in artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 en artikel 5, tweede lid, van de Wet COa.

2.2. De Afdeling is van oordeel dat een MOB-melding geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De MOB-melding is immers slechts een mededeling van een feitelijkheid die de AVIM vastlegt in de BVV. De rechtbank heeft die mededeling terecht aangemerkt als een administratieve handeling. De MOB-melding is daarom ook niet op rechtsgevolg gericht.

De MOB-melding is evenmin een met een besluit gelijk te stellen feitelijke handeling in de zin van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 en artikel 5, tweede lid, van de Wet COa. Voor het aanmerken van de MOB-melding als zo'n handeling is vereist dat voor die vreemdeling geen andere adequate bestuursrechtelijke rechtsgang tegen de MOB-melding openstaat (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 11 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3454](#), onder 3). Van die laatste situatie is geen sprake. Het betwisten van een MOB-melding is immers mogelijk als een bestuursorgaan die melding ten grondslag legt aan een besluit, bijvoorbeeld een besluit tot afwijzing van een aanvraag op grond van artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Ook kan een vreemdeling de MOB-melding ter discussie stellen in het kader van bijvoorbeeld een procedure over de beëindiging van verstrekkingen of, zoals in het geval van deze vreemdeling, in het kader van een procedure tegen de verlenging van de overdrachtstermijn. Anders dan de vreemdeling aanvoert, heeft de rechtbank de MOB-melding in die procedure getoetst. Zij is immers tot het oordeel gekomen dat de MOB-melding niet houdbaar is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2022, 1020

MK ABRS, 12-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3686](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 3

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 kon in dit geval na het verstrijken van de beroepstermijn tegen het asielbesluit niet meer als grondslag voor zijn vrijheidsontneming worden toegepast.

3. De vreemdeling betoogt in zijn enige grief terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 na het verstrijken van de beroepstermijn tegen het asielbesluit niet meer als grondslag voor zijn vrijheidsontneming kon worden toegepast. Dit volgt uit het hiervoor weergegeven beleid en uit de rechtsmiddelenclausule in het asielbesluit van 5 oktober 2022. In die clausule staat dat de rechtsgevolgen van het besluit worden opgeschort gedurende de beroepstermijn van één week, dat het indienen van beroep niet tot gevolg heeft dat de rechtsgevolgen worden opgeschort en dat het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening de rechtsgevolgen wel opschort. De vreemdeling heeft geen verzoek om een voorlopige voorziening ingediend. Uit deze omstandigheden blijkt dat het de vreemdeling tot het verstrijken van de beroepstermijn tegen het asielbesluit op 12 oktober 2022 was toegestaan als verzoeker op het grondgebied van Nederland te verblijven. Na die datum was echter geen sprake meer van een situatie zoals beschreven in het hiervoor weergegeven beleid en kon artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 niet meer als grondslag voor vrijheidsontneming gelden. De staatssecretaris had toen zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk binnen twee dagen, een besluit moeten nemen over de weigering van de toegang en het opleggen van een nieuwe maatregel. Daar heeft de staatssecretaris niet aan voldaan door dat pas op 17 oktober 2022 te doen. De vrijheidsontnemende maatregel is met ingang van 14 oktober 2022 onrechtmatig.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 1021

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 14-12-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:13544](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Verweerder is bij volberoepen niet gehouden reeds in de voortgangsrapportage uitdrukkelijk te motiveren waarom ten aanzien van de betreffende vreemdeling niet met een lichter middel dient te worden volstaan.

5. Eiser heeft ter zitting aangevoerd dat verweerder in de voortgangsrapportage ten onrechte niet uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom in zijn geval niet kan worden volstaan met een lichter middel. Dat hiertoe een verplichting bestaat, volgt volgens eiser uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 8 november 2022 [C, B en X, [ECLI:EU:C:2022:858](#)], waarbij eiser specifiek wijst op de rechtsoverwegingen 84 tot en 94. Het niet volstaan met een lichter middel is een voortdurende afweging van verweerder en om de rechtbank in staat te stellen die afweging te toetsen, dient die afweging volgens eiser bij elk vol beroep in de voortgangsrapportage te zijn verrat. Eiser wijst in dit kader ook op de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 november 2022 [[ECLI:NL:RBDHA:2022:11952](#)]. [...]

5.1 [...] In het arrest van 8 november 2022 heeft het Hof geoordeeld dat een rechterlijke autoriteit bij de toetsing of de uit het Unierecht voortvloeiende voorwaarden voor de rechtmatigheid van de bewaring van een derdelander zijn nageleefd, op basis van de gegevens in het dossier die haar ter kennis zijn gebracht, en zoals aangevuld of verduidelijkt in de bij haar gevoerde procedure op tegenspraak, ambtshalve de eventuele niet-naleving van een door de betrokkene niet aan de orde gestelde rechtmatigheidsvoorwaarde moet vaststellen. Voor het oordeel dat in dit arrest, naast deze opdracht aan de rechtbank om ambtshalve te toetsen of de bewaring aan alle

rechtmatigheidsvoorwaarden voldoet, ook de door eiser voorgestane motiveringsverplichting voor verweerder besloten ligt, ziet de rechtbank geen grond. Uit de punten 84, 85 en 87, waarnaar eiser ter zake specifiek heeft verwezen, kan dit niet worden afgeleid, nu hierin niets is overwogen over een schriftelijke motiveringsplicht. Verder betreft de rechtbank dat het Hof in het arrest van 5 juni 2014 [Mahdi, [ECLI:EU:C:2014:1320](#)] het vereiste om een schriftelijk besluit te nemen met een uiteenzetting van de feitelijke en juridische elementen die dit besluit motiveren, uitdrukkelijk heeft beperkt tot de maatregel van bewaring en een eventueel verlengingsbesluit. De rechtbank leest in het arrest van 8 november 2022 niet dat deze lijn is verlaten. Daarnaast volgt de rechtbank evenmin de stelling dat de door eiser voorgestane motiveringsverplichting nodig zou zijn voor de rechtbank om de bewaring te beoordelen zoals het arrest van 8 november 2022 vereist. Het voortgangsrapport betreft een door verweerder opgestelde weergave van de vertrekhandelingen en andere relevante gebeurtenissen tijdens de bewaring. Indien een vreemdeling deze weergave voor de te beoordelen periode wil betwisten of zelf relevante feiten naar voren wil brengen, staat dat hem vrij. Indien daartoe aanleiding bestaat, kan de rechtbank vervolgens op basis van de naar voren gebrachte feiten en omstandigheden, hetzij ambtshalve hetzij naar aanleiding van een beroepsgrond, verweerder reeds vóór of tijdens de zitting voorleggen of inmiddels niet met een lichter middel moet worden volstaan. Vervolgens kan verweerder van tevoren schriftelijk, dan wel op zitting hierover een standpunt innemen, waarop de vreemdeling dan kan reageren. De rechtbank acht deze wijze van beoordelen in lijn met het arrest van 8 november 2022. Concluderend is de rechtbank van oordeel dat verweerder bij volgeroepen niet gehouden is reeds in de voortgangsrapportage uitdrukkelijk te motiveren waarom ten aanzien van de betreffende vreemdeling niet met een lichter middel dient te worden volstaan.

[Naar inhoudsopgave](#)